

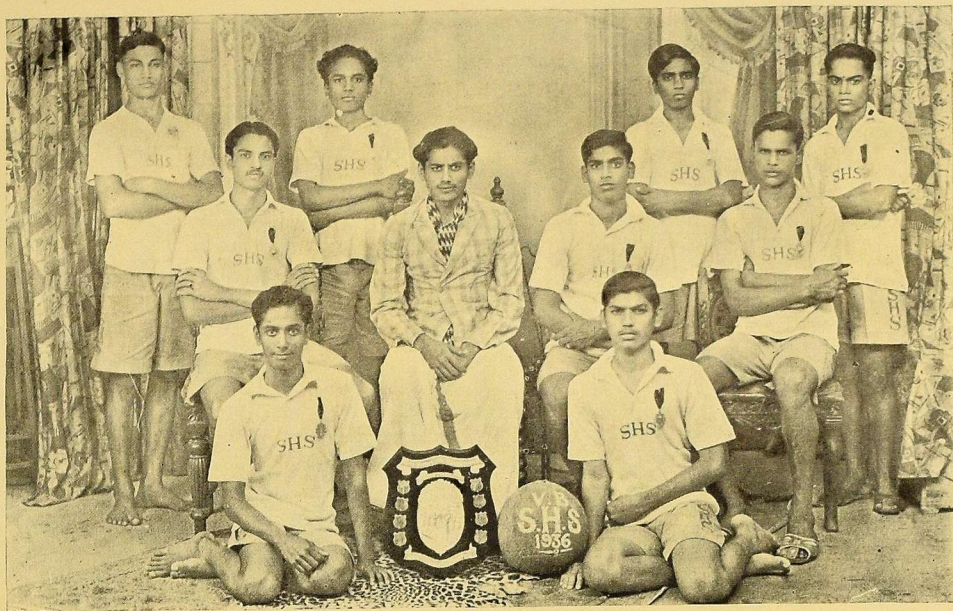
THE MADURA COLLEGE MAGAZINE

(REGISTERED)

(PUBLISHED EVERY MONTH)

Contents for February, 1937.

	Page
1. On the Temple Tower	XXXXXXIII
2. <i>A Prayer</i> By J. H. C.	XXXXXXVI
3. The Meaning of Bhagavadgita By M. S. Ramaswami Aiyar, B.A., M.R.A.S	283
4. <i>Madura.</i> By S. S. Ram, (I U. C.)	288
5. Miss Toru Dutt—India's Lost Young Poetess By V. Vedomurthi, (I U. C.)	289
The Editor regrets the error in pagination	
7. பெரும்பற்றப்புவியூர் நம்பி By A. V. Krishnamurthi, (I U. C.)	293
8. தந்தை தாய் பேண் By M. S. Balasubramaniam, (I U. C.)	294
9. Headmaster Speaks	296
10. Ram Mohun Roy By M. R. Subramanian, (VI F. B., S. H. S.)	297
11. கலியாணக் காட்சி By K. Ibramsa (VI F. B., S. H. S.)	300
12. அரங்கநாத சாஸ்திரி By R. Sita (IV F. D., S. H. S.)	302
13. மாறாட்டங்கள் By S. Shunmugasundram, (V F. B., S. H. S.)	304
14. கணவனுக்கு ஏற்ற குணவதி By N. Ramasamy, (IV F., A. R. H. S.)	306
15. கடவுள் செயல் By S. Visvanathan, (IV F. B., A. R. H. S.)	308
16. College Notes :	
i Mathurollasani Sanskrit Sabha	312
ii அங்கயற்கண்ணி செந்தமிழ் சங்கம்	314
17. How the Movement Goes	XXXXXXVII

VOLLEY BALL—WINNERS.
Setupati High School, MADURA.

ON THE TEMPLE TOWER

The unprecedented victory of the Congress in the recent elections is an emphatic negation of the oft-repeated criticism that the mass in India lacks political consciousness. To the credit of the Congress it should be said that it has captivated the popular minds in a way to which no party can lay claim. To that we should also add that it is perhaps the only political party which has fought consistently for a full responsible government for well nigh half a century. The victory of the Congress certainly marks one more definite step in our onward march towards national government. In this connection we may observe that a country longs for a national government because it has a religion to be proud of, a tradition to preserve, a culture to propagate and a future to hope for. The moment a nation loses all these, responsible government popularly known as Swaraj would be superfluous. India to day is in an anomalous position. On the eve of her getting political swaraj, she is well on the dangerzone of losing her cultural swaraj. It is needless for us to add that the preservation of this cultural swaraj without which political swaraj is useless, depends entirely upon full blown national institutions. Among such institutions in South India, our College is the oldest. The recent examinations in Sanatana Dharma and Its Culture must have opened the eyes of the public to the aims and objects of the President and the members of the Board of Management. We will not be accused of unfounded optimism if we expect the Congress Ministry to bestow upon these ancient but very few institutions their maximum attention and see that they thrive as well as they did once upon a time in the ancient history of India. We are sure to see, in the very near future, our College shining like a single star in the firmament of the Madras University.

Closely following the victory of the Congress, was the address of Sir Rabindranath Tagore at the convocation of the Calcutta University. This year's convocations of the Calcutta

University and the address of Sir Rabindranath are sure to adorn the pages of any history of Indian Education. This is the first University convocation to which the 'alumni' were allowed to take their degrees dressed in their usual 'dhoti'. At this unique convocation was delivered a unique address in a unique way. For the first time in the history of this University, the convocation address was delivered in Bengali. Addressing the graduates he said, "This is the first time that the premier University of Bengal has given the seat of honour to the Bengali Language". In the ceremony of its bestowal of academic distinctions hitherto one was impressed by the ill-omen of the vacancy left by its empty space. "We know of the parasitic creatures in the animal world which live and die in utter dependence on their hosts. They are able to eke out a bare living, but are for ever crippled in the development of their limbs and organs. Such has been the case with our modern University education. It has, from its inception, been parasitic on a foreign tongue, so that, though nourishment has not been lacking, it has been obtained at the cost of all round development—so much so that it has ceased to be sensible of its own abortiveness. Accustomed to live by borrowing, it has come to measure attainments by the language of debt; it has signed a bond of servitude to the thinkers of other lands. Just as one's food has to be chewed and digested with one's own teeth and digestive juices, so also knowledge has to be acquired and assimilated in one's own language". To the credit of Sir Rabindranath it should also be added that he was not for abolishing the English Language from the University curricula of studies. "Of course, the English Language cannot lose a place of honour in Indian Universities.....to repudiate it out of a sense of false patriotism will only be to curtail our own opportunities."

The recent visit of Lady Baden-Powell would serve as a valuable stimulant to the Girl Guide Movement in India as a whole and in this presidency in particular.

The four corner stones of the movement are the development of character, the development of handicrafts, the cultivation of health and the ideal of service. The world had, she said, to look to the children of to-day and tomorrow, to try and mend the things that the grown-ups of the present and past generations have so often muddled and destroyed and it was upon these corner stones that they hoped to build. It is a distinguishing feature of the Girl Guide Movement that although its primary aim is a system of discipline, it is intended to stimulate the capacities of the individual. The obvious but often neglected truth has never been lost sight of—that the community is composed of individuals and that it is upon their attitude to one another that the general welfare depends. This is directly contrary to the tendency of modern mass movements which subordinates the individual to some purely arbitrary idea of common good. The Girl Guide Movement seeks to produce healthy active-minded women of character, prepared to devote themselves to social service. How much India needs women of this kind needs no repetition.

The result of the competitive examination in Sanatana Dharma and Its Culture held on 20—2—37 are announced herewith. The names of the successful candidates are given below:

Seniors		Regd. No.	Juniors		Regd. No.
1. Arunachalam S. N.	*	121	9. Seshadri R.	*	98
2. Srinivasan K. V.		124	10. Sundararajan V. R.	*	101
3. Nagasubramaniyan K.		126	11. Krishnamoorthy J.		107
4. Sivasubramaniyan K.	*	127	12. Ramachandran S.		110
Juniors			13. Ramanachalam M. V.		111
A. R. H. S.			14. Ramaswamy V.		112
5. Subramaniyan R.		34	15. Sundararajan K.		117
6. Sundararaman R. P.		75	16. Venkataraman S. N.		119
S. H. S.			17. Ganapathysubramanian		Y. 128
7. Narayanan C.		90			
8. Ramaswamy S.		95			

The rest are failures.

A. Rangaswami Aiyar,

Chairman,

Board of Examiners.

* Indicates medalists.

A PRAYER

O God, the Father—Mother of all things
Visible and invisible !
Grant unto us, Thy human children,
The grace of strong desire for knowledge of Thee
And of thy power and love
As shown forth in the world of nature
And in the mind of humanity
And with this knowledge grant us wisdom
To dedicate our lives to Thy service
And the service of all creatures,
In the spirit of self-sacrifice
That is manifested in the lives
Of the saviours of the world.

J. H. C.

THE MEANING OF BHAGAVADGITA

BY

M. S. Ramaswami Aiyar, B. A., M. R. A. S.

Of the many books in the sacred literature of the Hindus, Bhagavadgita holds an honoured place. A reference to it shows that the armies of Kauravas and Pandavas met on the field of Kurukshetra. Bhishma commanded the Kaurava and Bhima the Pandava hosts. Bhishma gave the signal and the war began with the din of conches. Arjuna was a subordinate officer in the army and Krishna his charioteer. Viewing the enemy hosts Arjuna with tears in his eyes said to Krishna "I desire not victory, Krishna! nor dominion, nor delights, of what avail can dominion be to us, Govinda! or delights or even life? They for whose sake dominion, wealth and pleasures are desired by us are here arrayed in battle, giving up their lives and wealth. Tutors, fathers, sons, and even grandsires, uncles, fathers-in-law, grandsons, brothers-in-law and allies too. These I do not wish to kill, O slayer of Madhu though (otherwise) I should myself be slain, even for the sake of dominion over the three worlds; how much less for that of the earth? If we slay these Dhartarashtrans, what joy can then be ours, Janardana? Sin will even cleave to us if we slay these men, (though) felons. It is not meet then for us to slay these Dhartarashtrans, our kinsmen; for how can we prosper if we slay our kinsmen, O slayer of Madhu? Even if they whose minds are swayed by greed see no evil in the destruction of a tribe or in the oppression of friends, should we not resolve to turn away from this sinful deed, we who look on the destruction of a tribe as a sin, Janardana? (I, 31—38) O slayer of Madhu how shall I assail with my arrows, in the battle, Bhishma and Drona, who are worthy of honour, O slayer of foes? For it were better to feed on the food even of beggary for life than to slay these much honoured teachers; yea, if I were to slay these teachers, though greedy of wealth, I should eat of viands stained with blood. We know not which would be better lot

for us, that we should conquer them or they should conquer us. If we should slay these Dhartarashtrans, here drawn up in array before us, we should not live. I, who am stricken in soul by pity and (the sense of) guilt, and confused in mind about duty, pray thee to tell me certainly what is the better course. Declare this to me: I am thy disciple, teach me now prostrate before thee. For I see not what can avail to drive away this grief that dries up my senses, though I shall attain on earth to a vast unrivalled dominion, and even to the supreme rule of gods" (II, 5—8) resolved not to fight.

A State is founded upon force and it would crumble to dust the moment its members begin to question the morality of that force. A military state therefore should have different grades of people in its society with different moral codes (different varnas with swadharma) if it is to exist and function. Now warfare ceases to be practicable the moment the general military ethic is challenged. It is the soldier's duty to implicitly obey his commander's orders and fight, and he is to have no qualms of conscience. There can be no question therefore that from the point of view of the military state, the compassionate doubts of Arjuna appear to be effeminate weakness. Now what did Krishna do at this critical juncture? He appealed to Arjuna's Kshatria-pride. He did not stop with it. He propounded in addition a philosophy, the ultimate object of which was to urge Arjuna not to hesitate to fight his enemies and win the war (II, 37: III, 30: VIII, 7: XI, 33: XVIII, 47-59). And Arjuna in the end said "My trouble is destroyed. By thy favour, O sinless one! the holy doctrine is received by me. I am firm (in resolve); my doubt is gone, and I will act according to thy word" (XVIII, 73). This heart to heart talk between Krishna and Arjuna is said to have taken place suddenly on the field of war. Neither such a long talk was possible in the midst of a battle nor could it have been conveyed verbatim to Sanjaya far away in the palace at the capital to be reported to Dhritarashtra. So none need take the talk as an actuality. The selection of a battle field is only a poet's way to bring vividly

to the readers' mind a philosophic discussion about war. Now Arjuna was one of the many subordinate officers of Bhima, and even if Arjuna had ceased to fight, the war would not have been lost to the Pandavas. What was the necessity for Krishna to propound a philosophy to calm a subordinate officer's qualms of conscience? We must now turn to find the reason for Mahabharata propounding a philosophy in support of war.

The germ of the ethic of Ahimsa or non-violence arose in most ancient times in India. Later on it became one of the preliminary conditions for the attainment of a higher spiritual life. In Brahmanism in addition to the doctrine of Ahimsa existed also the doctrine of Varnasrama with its concomitant Swadharma. A Brahmana might not kill, but a Kshatriya must. Consequently in a social order consisting of different grades of people there were different *dharma*s (ie) different kinds of duties with different moral codes. The doctrine of Ahimsa was not inimical to the existence of a military state in a country with different social orders with their different moral codes. And India with her varnasrama and its concomitant swadharma jogged along in her course. But human institutions contain elements of decay.

Now every society has been founded upon labour and has invariably tended towards luxury. It is in the distribution of luxury and labour that all social problems arise, and it is upon their adjustment that the larger part of the destinies of states depends. Now the Laws of Manu indicate the growing antagonism of these two principles and the social deadlock which was the result. Centuries had allowed social wrongs of the varnasrama to be accumulated, and as a result the Brahmana and the Kshatriya looked down upon the Vaisya and Sudra with contempt. In short a powerful minority held a vast majority in shackles. Luxury was corrupting the superior, and labour and poverty the subordinate castes. There was no co-operation within the diverse social groups and there was no co-operation between them, and India was sliding down the slope.

At this juncture came a man who emblazoned his name on the banner of Time. That man was Gautama Buddha of the clan of Sakyas. Awakened by the spectacle of poverty, tyranny and luxury, he pondered over the problems that confronted his times. Himself a Kshatriya, discarding the old doctrine of swadharma, he threw away the sword of the warrior to take the danda of the sanyasi and preached his Four Truths and Eight-Fold Path. Like all great moral reformations, Buddhism was a movement away from tyranny and luxury towards love, liberty and co-operation. From the Assalayana Sutta of Majjhima Nikaya we see that Buddha did not believe in the caste system. "Not by birth does one become a Chandala: not by birth does one become a Brahmana. By deeds one becomes a Chandala: by deeds one becomes a Brahmana" (Vissala Sutta, Sutta Nipata, 27). With the insight of a true reformer Buddha seeing the evils of the varnasrama accepted disciples from all castes, some of whom like Upali, the barber and Sunita the sweeper became shining lights in the Buddhist world. Ananda the cousin and disciple of Buddha, it appears, once met a maid at a well and asked her for a cup of water. But she replied that since she belonged to a low caste she could not dare to offer him a cup of water. "My sister" replied Ananda "I did not ask to what caste or to what family you belong but only for a cup of water". Stories like these prove how great a revolution had been wrought by the genius of one man. Buddha gave special directions for the treatment of slaves. "When the master" ordained Buddha "has any agreeable or savoury food he must not consume the whole himself, but must offer a portion to others, even to his slaves: and if they work faithfully for a long period, they should be set free". He announced that his law was a law of grace for all. For "I" said he "is master of compassion". The great teacher who regarded neither wealth nor rank nor caste came to the poor and the despised as well as to the rich and the noble and welcomed them all to effect their own salvation by a pure life and unstained conduct. A virtuous life thus opened the path to the highest honour to the low-born and the high born alike—no distinction was known or

recognised in the Buddhistic Sangha. Thousands of men and women responded to this loving and rational appeal and merged their caste inequalities in a common love for their teacher and a common emulation of his virtues. And so the glad message of equality proclaimed by Gautama Buddha at holy Benares spread slowly beyond the borders of India to Ceylon, Tibet, Burmah, Siam, Anam, China, Japan and Siberia. And Buddha came to be looked upon and worshipped as an Avatapurusha by his followers.

Man's inhumanity to man makes countless thousands mourn. War is cruel, war is horrible and it affects the poor man more than the rich. How did Buddha the master of compassion view war? In the first place regarding Ahimsa, this is what Sutta Nipata says "Ye shall slay no living thing" (Sacred books of the East Vol. X (ii) p. 253) and "As I am, so are these, as these are so am I, identifying himself with others let him not kill nor cause (any one) to kill" (Sacred books of the East Vol. X (ii) p. 128). The following passage from No. XIII of Majjhima Nikaya is both a description of and a judgment of war from the Buddha point of view:- "Again, out of desire, moved by craving, impelled thereto by craving, only because of craving ruler contends with ruler, warrior with warrior, Brahmana with Brahmana, householder with householder, mother with son, son with mother, father with son, son with father, brother with brother, brother with sister, sister with brother, friend with friend. Then quarrelling, disputing, contending, they set to fists, clods, sticks or swords, and so come by death and deadly hurt. Such is the wretchedness of craving.

"Again moved by craving, men arm themselves with sword and buckler, quiver and bow, and, each side in battle array, dash at one another; and arrows fly and javalins glance, the swords flash. And they pierce each other with arrows and with javalins, and cleave one another's heads with swords; and so come by death and deadly hurt. Or taking sword and buckler,

quiver and bow, they scale the newly daubed ramparts, and arrows fly and javalins glance and swords flash. And they are pierced by arrow and javalin and they are mangled in hosts, and heads are cloven with swords; and so once more they come by death and deadly hurt. Such is the wretchedness of craving" (The Word of Buddha).

(To be continued.)

MADURA

BY

S. S. Ram, I. U. C.

Up rose the clustering towers of Madura,
So magnificent like the poet's Cesura,
Around the Meenakshi temple so fine,
With its two hemispherical Golden shrine

Ah! Every piece of solid beautiful masonry,
With its petrified but sylvan tapestry,
Is telling the Great and famous Pandian lore,
And look at that! You will be cured of your sore.

So manly and gigantic amidst it stands,
As to show the work of skilful robust hands,
Surrounded on all its four directions
With streets of houses of fine erections.

The streets! Ah! They are of Concentric Squares,
Around the ancient temple's spires,
Guarding the Sanctum Sanctorum in part,
Like the weak but active human heart.

Though the Vaigai is a river without water
Is not like the child without his pater;
For once it begins to flow with water muddy.
It concludes that it was severely floody.

With all things both defective and meritorious,
Widely known for its southern acts notorious,
Yet it is called the "Athens of the South"
As every bystander opens his mouth.

MISS. TORU DUTT—INDIA'S LOST YOUNG POETESS

BY

V. Vedamurthi, I. U. C.

To gain success in alien language and that too within a short span of life is a feat which staggers even the wildest of literary dreamers. Even Rabindranath Tagore, as our principal said the other day cannot be said to have reached the maximum point of perfection in that line. Miss. Toru Dutt, an Indian woman who visited foreign lands, who drank deep at their fountains of culture, and who closed her fragile life of Sorrow and Song, with a period of intellectual production, devoted to the interpretation of the spirit and civilization of her country, leaving behind monuments of poetic genius that have won the approbation of competent critics and students of literature—she must be an object of affectionate study and loving recognition for at least her own country men.

Toru Dutt or Thorulata Dutta, was born on the 4th March 1856 in Calcutta in a very respectable and noble family, the Dutts of Rambagan in Bengal being the daughter of Babu Govind Chandra Dutt. Her father was himself a poet to some extent. She was of a pious Christian parentage. Toru was the youngest of the three children, all short lived like herself. Her eldest brother Abju died in his fourteenth year but her sister Aru was her intellectual companion nearly all her life till removed by death at twenty three years before her own end. In her early years she had a gifted boon of good home-training. Her father devoted his attention to her education and he was actively associated with his two daughters in their early studies.

When Toru was scarcely thirteen her father took both of them for a course of travel and education on the continent of Europe. At this time her brother Abju died and this made her father rest on all his hopes in his daughters. She stayed

for four years, first at school in France and later in Italy and England, including attendance at a course of lectures at Cambridge. All this served her to equip her with the best culture of the West as is evident from her works in French and in English. These reveal a striking back ground of European learning in general. At the same time she did not lose her touch with the life and civilization of her native land. In the winter of 1873 she was back to her Bengal home. As they lived a life of reserved solitude she had no opportunity to mingle with the Calcutta public. Very soon her literary contributions became known, all people thought that it was some Anglo-Indian author that writes with the Indian *nom-de-plume* as a prank.

In the field of composition which she announced to the world was her first essays "Two Studies of French poets," published in the 'Bengal Magazine'. Her next was, "A Sheaf Gleaned in French Fields", published in 1876, it was a collection of translations in verse from French Poets. This was reviewed by the French writer Andre Theuriet in the 'Revue des Deux Mondes' and was very much appreciated by him and by the French public. She had also translated Theophile Gautiers "Swallows" and Alfred de Musset's "To Pepa"

"The Ancient Ballads and Legends" by which work she is most well known, was not given to the world during her life time and as also her tragical romance in French entitled "Le Journal de Mlle D'Arvers. In addition to all these works she had written also from the Hindu Mythology. They are "Savitri" the ideal wife, a pathetic tale of "Sindhu" the ideal son; "Lakshman" portraying the ideal Hindu loving and dutiful brother; "Prehlad" and "Dhruva" the boy devotees; and "Sita" a sketch in a few lines. Besides these she has woven into a delicate and human poem the "Royal Ascetic and the Hind" and also the most stirring poem "Jogodhya Uma" in which the Goddess Uma reveals herself in a divine vision to a priest and also a few stanzas on "France," a sonnet on the "Lotus" and lastly on "Our casurina tree"

பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி

BY

A. V. Krishnamurthy, I. U. C.

பாண்டிய நாட்டில் செல்லிநகர் என்றொரு நகருண்டு. இந் நகரை இக்காலத்துப் பணையுரென்று வழங்குகின்றனர். இது சங்கரநயினூர்கோயில் தாலுகாவில் உள்ளது. பணையுரென்ற செல்லி நகரில் அந்தணர் மரபில் ஸ்மார்த்தர்களாகிய வேம்பத்தூர்ச் சோழியர் வகுப்பிற் கௌண்டின்னிய கோத்திரத்தில் பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பியென்பார் உதித்தனர். இவர் பெயர் தில்லைநம்பி எனவும் வழங்கும். இவர் குடும்பத்தினர் தில்லை நடராஜம்மீது மிகுந்த பக்தியுள்ளவர்கள். இவர் வினாயகரென்பாரைத் தமது ஞானாகிரியாக அடைந்தனர்.

பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி தமது காலத்தில் ஆண்டுவந்த பாண்டியனது வேண்டுகோட்படி மதுரையில் எழுந்தருளியிருக்கும் கருணைக்கடலாகிய ஸ்ரீசோமசுந்திரக் கடவுள் ஆன்மாக்களை உய்வித்தருளவெண்ணி செய்தருளிய அறுபத்திரான்கு திருவிளையாடல் களையுந் தெரிவிக்கின்ற “திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம்” என்னும் நூலை இயற்றினர். “கார்வளங்கொண் மண்டலத்துக் கப்பிஞ்சி நாட்டுரைத்தோன்” என்னும் இந்நூற் சிறப்புப் பாயிரத்தால் இவர் இந் நூலை கார்வளங்கொண் மண்டலத்திற் கப்பிஞ்சிநாடென்னும் பெயரையுடைய சிறு நாட்டில் இயற்றினரென்று தெரிகின்றது. இந்நூலை ஆக்குத்த பாண்டியன் மிக்கச் சிறப்புடன் இதனை அரங்கேற்றுவித்து, இந் நூலாகிரியருக்கு பல்லக்கு முதலிய விருதுகளையும் பல இரத்தினபரணங்களையும் பரிசிலாக வழங்கினான். அவ்வமயம் தில்லைநம்பி “பல்லக்குமேலேறி” என்ற செய்யுளைப் பாடியருள அதனால் அளவற்ற சந்தோஷம் அடைந்த தென்னவன் செல்லி நகரையும் அதன் பக்கலிலுள்ள இடங்களையும் இவரும் இவர் பரம்பரையினரும் அனுபவிக்கும்படிக் கொடுத்தானென்று கூறுவர்.

தில்லைநம்பி வடமொழிப் பயிற்சியும் தமிழ்பாஷையில் மிக்க அன்பும் உள்ளவர். சிவபக்தியில் மிக்கவர். இவர் செய்யுட்கள் எளிய நடையினவாகவும், வடமொழிக் கருத்துக்களை ஆங்காங்கு

உடையனவாகவும் உள்ளன. படிப்பவர்களின் மனதைக் கவரும் படி இடத்துக்கேற்றவாறு சந்தங்களும் பாடியுள்ளார். இவர் சொக்கநாதருடைய அறுபத்துநான்கு அற்புதத் திருவிளையாடல் களையும் சுருக்கமாகவும் எல்லோருக்கும் நன்கு விளங்கும்படித் தெளிவாகவுந் தெரிவிக்கின்றனர்.

பெரும்பற்றப்புவியூர் நம்பி சுமார் 700 ஆண்டுகளுக்கு முன் னர் இருந்தவரென்று புலப்படுகின்றது. அதற்குமுன் இவர் காலம் இவ்வளவினதென்று தெரியவில்லை.

தந்தை தாய் பேண்

BY

M. S. Balasubramaniam, I U. C.

பேண் என்ற பதத்துக்கு, வேண்டிய வந்தனோபசாரங்களு டன் தொண்டுபுரிந்து, காப்பாற்றி வணங்குதல் என்று பொருளாகும்.

“அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்”

“மாதா பிதா குரு தெய்வம்” என்றும் பெரியோர் திருவாக்கு செய்தருளினர். ஆகவே பெற்ற தாய் தந்தையர்களைவிட காலச் சிறந்த தெய்வமும் வேறில்லை. தாய் தந்தையர், தங்களைப் ‘புத்’ என்ற கொடிய நரகத்தினின்று விலக்கிக்கொள்ள, ஈசுவரனை நோக்கி வரங்கிடந்து, மிக்க சிரமத்துடன் புத்திரப் பேறடைகின்றனர். மாதாவானவள் பத்து மாதகாலம் சிசுவைத் தம் வயிற்றில் சுமந்து, ஓர் குழுவியை மிக்க உவப்புடன் ஈகின்றனர். அப்படி ஈந்த சேயை சீராட்டி, பாராட்டி, தாலாட்டி, பால் ஈந்து, உச்சி மோந்து நாளொரு மேனியும், பொழுதொரு வண்ணமுமாக கண்ணை போல் போற்றி வளர்க்கின்றனர். ஆகவே பெற்றதாயி னும் வேறு தெய்வம் எங்குளது?

ஸ்ரீ ராமச்சந்திரமூர்த்தியானவர் கைகேயியின் வாக்கிற்கேற்ப, அவளைத் தன் சொந்தத் தாய் என்று உன்னி, ஏழிரண்டாண்டை

வனத்தில் கழிக்கலுற்றார். இது எவ்வளவு மேன்மையாயுள்ளது !
இது அவர் தம் மாற்றாந்தாய் மீது கொண்ட பக்தியும், வாத்ஸல்யத்
தினாலுமன்றோ !

சுகரர் அறுபதினாயிரன்மர்கள், தங்கள் தந்தையின் வாக்கைப்
பரிபாலனம் செய்து, தம்முயிர்களுையுமிழந்து மாண்புறவில்லையா ?
அவர்கள் “மூத்தோர் சொல்வார்த்தையமிர்தம்” என்ற மூதுரை
யைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகியதினாலன்றோ அவர்கள் எல்லோராலும்
புகழப்பட்டு கிர்த்திபெற்றனர்.

“மகரவேலை மண்டொட்ட வண்டாடுதார்ச்
சுகரர் தாதை பணிதலை நின்று தம்
புகரில் யாக்கையினின்றுயிர் போக்கிய
நிகரின் மார்புகல் நின்றதன்றோ”

ஆகவே தாய் தந்தையர்கள் சொல்லும் கூற்றை அங்கீகரித்து
ஒழுக்குவதினால் அடையும் புகழ் அளவற்றது. பெற்றோர்கள் தாங்
கள் நோன்பியற்றி பெற்றெடுத்த மைந்தர்களை வஞ்சித்துக் கெடுக்
கவா வழி தேடப்போகின்றார்கள். அவர்கள் தங்கள் மக்கள் கெட்
டுப்போய் பராதீனமாக வேண்டுமென்றா கருதப்போகின்றார்கள் ?
பெற்றோர்கள் அவ்வாறு எண்ணமாட்டார்கள் என்பது திண்ணமே.
ஆதலால் புத்திரர்களாய் அவதரித்த மக்கள்கள் செய்யவேண்டிய
கடமை ஒன்றேயாகும். அவர்கள் வைகறையில் துயிலெழுந்து,
பெற்றோர்களை தொழுத பின்பே, மற்ற கருமங்களைக் கருதவேண்
டும். அவர்கள் தங்கள் மாதா பிதாக்களை வழிப்பட்டு வணங்கி,
அவர்களுக்குத் தங்களாலோ, பிறராலோ யாதொரு இகழ்ச்சியும்
நேரிடாமல், விருத்தாப்பிய தசை வரையில் பணிவிடை, குற்றேவல்
தொண்டுகள் புரிந்து, ஆதரிக்க வேண்டியதேயாகும். இதனால்
அவர்களுக்கு இறுதியில் பயக்கும் பயன் பெரிது, பெரிது, அள
வற்றதேயாம்.

HEADMASTER SPEAKS.

I have very great pleasure to announce to the public through our Magazine the appointment of a capable Lady Teacher to be in charge of our Girls' Section in the vacancy caused by the resignation of Mr. S. Narayana Iyer. It is earnestly hoped that this will increase the popularity of the section and induce the public to send their daughters to receive their schooling in our institution.

Religious classes in Sanatana Dharma and its principles were held, and I must observe in connection that the teachers and the taught turned out excellent work which testifies to the abiding interest they took in the subject. Teachers evinced great enthusiasm and the taught responded with equal, if not greater, ardour. The very large attendance put in by our school at the Religious Examinations held on 20th instant in the premises of the Madura College is a proof positive of the fruit borne by the morning and evening prayers. Some of the examinees are expected to score very high.

The Arts Section retained its popularity to the end and concluded its labours for the year only a few days ago, with a photo followed by a social. The response from the student population was very encouraging and if it can be taken as a true index, next year we can hope the section will become more popular and more useful.

The Selection Examination Results were announced in the third week of January of this year and thereafter intensive coaching is being given to the examination-going students. Nothing shall be found wanting on the part of my energetic and enthusiastic staff to give their best to the boys committed to their care, so that our school may look and feel proud on the day when the Eligible List arrives. I take this opportunity to appeal to the selected students, with all the force I can command, to play their part well and come off with flying colours in the forthcoming March Examinations. May God bless them with success !

Before concluding I should like to give a PARTING MESSAGE to my loving outgoing students. Dear boys! You and I know how our hearts respond one to the other with feelings of mutual love and affection. Your Alma Mater expects every one of you to do his duty. It is my earnest hope that such of you as have to seek employment after leaving the portals of the school will bring credit to yourselves and to your institution by your excellent conduct and character in the formation of which this nursery of learning had played not a little part; it is my ardent desire that the fortunate few who seek to widen their intellectual horizon will direct their steps to our Madura College for guidance and light. Farewell.

RAM MOHUN ROY

BY

M. R. Subramanian, VI. F. B. S. H. S.

Ram Mohun Roy was born about a hundred and fifty-five years ago in a village in Bengal. Modern authors divide the people in this world into men of "indoor minds" and men of "out-door minds." The former class of people include those who are superstitious and narrow-minded. The latter set of people are broad-minded and do not stick to old superstitions. Ram Mohun Roy belonged to the latter class of people. But, his parents were extremely "indoor-minded." They were famous for their orthodoxy. When he was only twelve years old, they married him to a little girl. But, that girl died shortly after. Then, he was married to two other girls.

His home was in a village in the Burdwan district. He spent much time in musing in the open. He used to talk with birds and animals. In one word, he was a lover of nature.

His father sent him to Patna for education. At that time, Patna was a famous seat of Muhammadan learning. At Patna, Ram Mohun studied the Koran in the original Arabic. Its teaching impressed his mind. He especially gave much attention to the writings of Sufi Muhammadans.

When he was only sixteen, he began to write something or other. His father searched for his papers and found that they were a treatise against the superstitions of Hinduism. His father ordered Ram Mohun to leave his house. Accordingly he went out.

He journeyed one thousand miles on foot, crossed the Himalayas and visited Tibet for the study of Buddhism. Even here, his principles got him into trouble and he had to run away for life.

When he reached the age of twenty, his father recalled him. He began to study English only when he was twenty-two. He worked hard and acquired the ability to speak and write English with admirable ease. He was given the place of Dewan in the service of the East India Company.

His father died. His brothers also met with the same fate. Now Ram Mohun Roy had in his hand a large amount of money. His mother brought law suits against him to deprive him of the money on the ground he did not conform to Hindu ceremonies and forms. But, she was defeated in her attempts. However he loved his mother dearly. But, she did not live long to enjoy the love of his son.

He was ready to begin his life-work, when he was forty. He retired from the Government service and published his Translation of the Vedanta. He founded the Atmiya Sabha. Its members banded themselves together for the purpose of spreading religious truth and promoting free discussion of theological subjects. He wrote many books during the next five years and distributed them free. He wrote also translations of the Upanishads.

There is no space for me to write all that he accomplished. So it will suffice here to mention three of his greatest achievements.

The first was his contribution to the cause of English education. He was the first to help Alexandar Duff, the Scottish Missionary to start an English School in Calcutta. When Lord Macaulay wished to make English the medium of instruction in Indian Schools, Ram Mohan Roy threw the whole weight of his powerful influence on the side of English. He felt the need of western science for the intellectual development of India.

Secondly, he found the Brahmo Samaj at the age of fifty four. Its literal meaning is the society of worshippers of the one true God. Its greatness lay in the fact that it came as a reforming movement at a moment when Hinduism had sunk to cold formalism.

Next in importance was his work in the field of Social welfare, especially in bringing an end to Sati. At the eage of thirty-seven, he had witnessed the cruelty of Sati. When his brother's wife tried to ruu away from the wild flames of the funeral pyre of her husband, her relations compelled her to enter in to fire. This sight moved him considerably. So, he requested the then Viceroy, Lord William Bentinck to abolish this system. The Viceroy accordingly abolished Sati by an official decree. But, a petition against this was presented by the inhabitants of Calcutta. Finding how determined the opposition was Mohun Roy went to England and appealed to the Parliament in person. It was the very first time that a Hindu had ever visited Europe. This was when he was fifty—seven years old. He was satisfied to see that the petition against the abolition of Sati was rejected.

He was received with great honour both in England and in France. He never again saw the rich plains and valleys of India. For, after a brief illness, he died in Bristol, where he was buried by loving hands. This body lies in England, but his deeds have marched on India's rich and beautiful plains and valleys.

கலியாணக் காட்சி

BY

K. Ibramsa, VI Form, B. S. H. S.

நம் “மதுரைக் கல்லூரி மாத சஞ்சிகை”க்கு அன்று ஓர் கட்டுரை வரையவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் ஊற்றுப் பேனாவைக் கையில் பிடித்துக் காகிதத்தில் எழுத ஆரம்பித்தேன். ஆனால் ஒரு வாக்கியத்திற்கு மேல் என் பேனா எழுதவில்லை. பற்பல விகடக் கதைகள் தோன்றி மறைந்தன. ஆனால் எதை அன்று எழுதுவது என்ற சந்தேகப் பேய் தோன்றிற்று. அதற்குள் என் கண்கள் வெளியில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த சிறுவர்கள் மீது தங்கள் திருட்டியைச் செலுத்தின.

அந்தச் சிறுவர்களிலொருவன் ஓர் வளையத்தைத் தன் கையிலுள்ள தடியாலடித்து உருட்டிக்கொண்டு சென்றான். இன்னொரு சிறுவன் இவனைப் பார்த்து, “நான் கொஞ்ச நேரம் வளையத்தை உருட்டுரேன் கொடு” என்றான். இவன் “மாட்டேன்” என்றான். அதற்கு அவன், “நீ யெனக்குச் செத்த நேரந்தராட்டா உன்னோடு “ஓ போட்டுவேன்” என்றான். அதற்கும் அந்த வளையம் வைத்திருப்பவன் இணங்கவில்லை. பின்பு வளையத்தைக் கேட்ட சிறுவன் உன் மேலே ஓ, யானேமேலே ஓ, அம்பாரிமேலே ஓ, குறுதைமேலே ஓ, நாயிமேலே “ஓ” “ஓ” என்றான். மேலும் அச்சிறுவன், “எங்க அண்ணா நானே ‘பொம்பாயி’லே இருந்து வருவார். அப்போ சாக்கல்டு பப்ரமிட்டு எல்லாம் வாங்கி வருவார். உனக்குத் தருவேனோ? ஓ, ஓ, ஓ என்று வளையம் வைத்திருக்கும் சிறுவனை நோக்கிச் சொன்னான். அதற்கிவன் “நீ சாக்கல்டு பப்ரமிட்டு எல்லாம் எனக்குத் தந்தால் நான் உனக்கு வளையம் உருட்டக் கொடுப்பேன்” என்றான். அவனும் தலையை அசைத்தான். உடனே வளையம் அவனிடம் கொடுக்கப்பட்டது. அவனுக்கு வளையம் உருட்டத் தெரியவில்லை. அதைக் கண்ட வளையத்தின் சொந்தக்காரச் சிறுவன் ‘டே, உனக்குத்தான் ஓட்டத் தெரியவில்லையே’ என்று கேலி செய்தான். அதற்கவன், “போடா, இது சைக்கல் சக்கரம் மாதிரி சதுரமாயிருந்தா நல்லா ஓடும் என்று ஒரு போடு போட்டான்.

அவர்களோடு இன்னும் நான்கு சிறுவர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்களிலொருவன், “டேய்! நாம் பொம்மைக் கலியாணஞ் செய்து வெள்ளாடுவோமா? என்னிடம் இரண்டு பொம்மை இருக்கு” என்றான். எல்லோரும் ‘ஹீளையாடுவோம்’ என்றனர். இரு பொம்மைகள் கொண்டு வரப்பட்டன. ஒருவன் “இந்தப் பொம்மைகளில் எதுடா மாப்பிள்ளை, எது பெண்” என்றான். மற்றொருவன் “இது தாண்டா மாப்பிள்ளை, இது தாண்டா பெண்” எனச் சுட்டிக் காட்டினான். இன்னொருவன், “போடா போ நீ ரெம்பக் கண்டிட்டியோ, இது தாண்டா மாப்பிள்ளை, இது தாண்டா பெண்” என்று முன் சொன்னவனுக்கு மாறாகச் சொன்னான். மற்றொருவன் முதலில் சொன்னவன் தான் சரி என்றான். இவர்களுக்குள் இதற்காகச் சண்டை வந்து விட்டது. பின்பு எல்லோரும் முதலில் சொன்னவன் தான் சரி என ஏகமனதாய் ஒப்புக் கொண்டனர்.

அப்பொம்மைகளை ஓர் பலகையில் வைத்து, அப் பலகையிலோர் ஆணியை அறைந்து, அவ்வாணியிலோர் கயிற்றைக்கட்டி, அக்கயிற்றை ஒருவனிழுத்தான். ஒருவன் ‘டம், டம்’ என்றான். இன்னொருவன் வாயிலோர் குச்சியை வைத்துக்கொண்டு ‘பீ, பீ’ என்றான்; மற்றொருவனும் வாயிலோர் குச்சியை வைத்து ‘பும், ம், ம்’ என்றான்; இன்னொருவன் ‘சிங், சிங்’ என்று சப்தமிட்டுக்கொண்டு சென்றான். இவ்வாறாக நம் மேளக்காரர் முன் சென்றார்கள். பின்னால் இரு பொம்மைகளைப் (மாப்பிள்ளையும் பெண்ணும்) —பலகை (அதுதான் அவர்களுக்கு மோட்டார் வண்டி) யின் மீது வைத்து அப்பலகையை இழுத்தார்கள். இவ்வாறு ஊர்வலம் வந்து கொண்டிருந்தது. நடுவில் ஒருவன் ‘டேய், மாப்பிள்ளை பெண்ணுக்கு தாலிகட்ட வில்லையே’ என்றான். எல்லோரும் ஆமடா ஆம்’ என்றார்கள். உடனே ஓர்கயிறு ஒரு பொம்மையின் கழுத்தில் கட்டப்பட்டது. ஒருவன், டேய்! பெண்கழுத்தில் தாண்டா தாலியிருக்கணும்’ என்றான், இன்னொருவன், ‘மாப்பிள்ளை கழுத்திலும், பெண்கழுத்திலும் தாலி இருக்கணும்டா’ என்றான். மற்றொருவன், “என்னடா, இதுக்குமா சந்தேகம்? தாலி மாப்பிள்ளை இடுப்பிலும், பெண் கழுத்திலும் போடவேண்டும்டா” என்றான்.

நான் சிரிப்பை அடக்க எவ்வளவோ முயற்சிசெய்தேன். ஆனால் முடியவில்லை. என் பக்கத்தில் நின்றுக்கொண்டிருந்த என் தம்பி நான் சிரிப்பதைப் பார்த்து விட்டு அந்தக் கலியாணக் கோட்டியிடம் சென்று, 'டேய், எங்க அண்ணா, தானாகவே சிரிக்கிறா' என்றான். அவர்கள் 'அப்படியானால் உங்க அண்ணா அ. கி. வாகத் தானிருக்கனும்' என்று தீர்மானித்தார்கள்.

அரங்கநாத சாஸ்திரி

BY

R. Sita, IV Form D. S. H. S.

'தந்தை தாய்ப்பேண்' என்ற நீதி மொழியை வேதமொழி எனக்கொண்டு தங்கள் பெற்றோரைப் போற்றும் நற்குணம் வாய்ந்த பெரியார் பலரைப்பற்றிக் கேள்விப்படுகிறோம். ஆயினும் மிகச் சிறு பருவத்தில் தன் தந்தைக்காகச் சிறையிருக்கச் சம்மதித்த ஒரு சிறுவன் வரலாற்றை இங்கு கூறுவோம்.

இச்சிறுவன் 1819ம் வருஷம் சித்தூர்க்கடுத்த ஒரு சிறு கிராமத்தில், ஓர் ஏழைப் பிராமணனது மகனாகத் தோன்றியவன். இவன் பெயர் அரங்கநாதன். வறுமைப்பிணியால் வருந்திய இவரது தந்தை நிலம் ஒன்றை குத்தகைக்கு எடுத்தார். ஆயினும், அவர் துரதிர்ஷ்டத்தால் மழை மோசம் செய்து விளைவு இல்லை. இதனால் சர்க்காருக்குச் செலுத்தவேண்டிய கந்தாயம் செலுத்தச் சக்தியற்றவராய் விட்டமையால், அவர் ஸிவில் ஜெயிலில் வைக்கப்பட்டார். சிறையில் இருக்குங்கால் அவருடைய தகப்பனாரின் திதி வந்தது. அவர் வைதீகமாகக் குடும்பத்தை நடத்துபவர். ஒரு நாள், துக்கமேலிட்டால், அவர் மனைவி, தனக்கு ஆறுதலளித்து வந்த மகனை நோக்கி, 'ஐயோ! உன் தந்தை செய்யும் பிதுர்காமம் தடையின்றி நடைபெற வேண்டுமே! இப்பாவத் திற்கு என்ன செய்வது?' என்றழைத்தாள்.

தன் தாய் இருக்கும் பரிதாப நிலையைப் பத்தே வயது நிரம்பிய அரங்கநாதன் கண்டதும், மனம் சகியாது, அனலிற்பட்ட புழுவெனத் துடித்தான். பிறகு அவன் வீட்டில் இல்லை. அவன் தாய் அவனைப் பலவிடங்களில் தேடியும் அகப்படவில்லை. வீட்

டினின்றும் புறப்பட்டவன் எடுத்தான் ஓட்டம் சித்தூருக்கு! அங்கு, ஜில்லா ஜட்ஜாக இருந்த காஸா மேஜர் துரையைக் கண்டான். ஹோ! என்று கதறி விஷயத்தைக் கூறிக் குறையிரந்தான். துரையின் மனம் இளகிவிட்டது. துரை சிறுவனை நோக்கி, 'தம்பி' நீ சொல்வதெல்லாம் சரிதான். பிணையின்றி உன் தந்தையை நான் அனுப்பமாட்டேன்,' எனலும் அரங்கநாதன், தன் தந்தைக்குப் பிணை தன்னையன்றி வேறொருவரும் இல்லைபென்று, பிதூர்க் கடனை முடித்துத் தன் தந்தை திரும்பும்வரை தானே அவருடைய ஸ்தானத்தில் சிறையில் இருப்பதாயும் கூறினான்.

இச் சிறுவயதில் அவனுக்கு இருந்த பிதூர்பக்தியை வியந்த துரை, உடனே அவனது தந்தைக்கு விடுதலைப் பத்திரம் எழுதித் தந்து, அரங்கநாதனுடன் அவரை ஊருக்கு அனுப்பினார். இருவரும் வீடு வந்து சேர்ந்ததும், தனக்கு ஏற்கனவே இருந்த துயரத் துடன் மகனையும் காணாது தவித்துக்கொண்டிருந்த தாய், அவனைக் கண்டதாலும், தன் மகனாலேயே தன் நாயகன் மீட்சியுற்ற செய்தியை அறிந்ததாலும் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு அளவுண்டோ? அவள், அவனை ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவந்து, தன் நான்குளிர நலம் பாராட்டி ஆனந்த பாஷ்பம் சொரிந்தாள்.

வைதிக கருமம் நிறைவேறியதும், அரங்கநாதனும் அவனுடைய தந்தையும் சித்தூரிவிருந்த துரையைச் சேர்ந்தனர். அரங்கநாதனுடைய பிதூர்பக்தியையும் அறிவையும் கண்ட காஸா மேஜர் துரை அச்சிறுவனுக்கு ஆங்கிலம் கற்பிக்குமாறு அங்கிருந்த பாதிரியாரைக் கேட்டுக்கொண்டார். அப் பாதிரியாரும் அவ்வண்ணமே செய்துவந்தனர். ஆவலோடும் துட்பத்தோடும் அரங்கநாதன் நன்கு கற்றுவருவதையறிந்த துரை, அவனை ஆங்கிலக்கற்கச் சென்னைக்கு அனுப்பினார். அவன் அங்கு கற்று வருகையில், அவனுடைய கல்வித்திறமையையும், நல்லொழுக்கத்தையும் கண்டு வியப்படையாத ஆசிரியரில்லை. சிறிது நாட்களில் அரங்கநாதன் கணித சாஸ்திர நிபுணன் என்று பெயர் பெற்று விளங்கினான்.

கல்வி கற்று முடிந்தவுடன், குடும்பச் செலவுக்காக அரங்கநாதர் ஒரு உத்தியோகம் பார்க்க விரும்பினார். தன்னூரே அன்றி பிறவிடங்களில் உத்தியோகம் பெறலாமெனினும், தன் தந்தை முதுமையடைந்தபடியால், அவருக்குப் பணிவிடை செய்யவேண்ணி

சித்தூர் சப்கோர்ட்டிலேயே எழுபது ரூபாய்ச் சம்பளத்தில் தலைமை இராயச வேலையை முற்கூறிய துரையின் உதவியாற் பெற்றார். அப்போதும் ஓய்வு நேரங்களில் தம் தந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய ஊழியங்களையும், உபசரணைகளையும் இவர் செய்து வந்ததோடு, பலபாஷைகளையும் கற்று வந்தார். பல பரீகைகளிலும் தேறினார்.

பின்பு, சென்னை நீதிசபையில் 'ஸ்மால்காஸ்' நீதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டார். இவரே நமது இராஜதானியில் இந்தியருள் விளங்கிய முதல் ஸ்மால்காஸ் நீதிபதி. இதற்குப் பதினெட்டு ஆண்டுகட்குப் பின், இவரது நீதியையும், திறமையையும் கண்ட துரைத்தனத்தார் இவருக்கு ஒரு தங்கப் பதக்கம் பரிசாக அளித்தனர்.

இவர் தேக அழகும் நல்ல பழக்கங்களும் கொண்டவர். இவர் தேகப்பயிற்சி கொள்ளாத நாளே இல்லை எனலாம். உழைப்பால் தங்கள் மதிப்பு குறையும் என்மெண்ணும் மாந்தரைப்போலல்லாது, சாஸ்திரியார் தமது மனையின் தோட்டத்தில் பயிரிடுவார்; களையெடுப்பார்; நீர் பாய்ச்சுவார். தமது ஆடையை தாமே துவைத்து உடுத்துவார். வயோதிகப் பருவத்திலும் இவர் வீண் பொழுது போக்குவதைக் காண்பதரிது. இங்ஙனம் இவர் இருந்து பதினென்கு பாஷைகளைக் கற்று, வித்தியாவிநோதர் என்ற பட்டமும் பெற்றார். இவர் தமது 62ம் வயதுவரை சுசுஜீவியாயும் சிறப்பாயும் வாழ்ந்திருந்தார்.

மாறாட்டங்கள்

BY

S. Shunmugasundram, V Form B, S. H. S.

நீங்கள் தெருவழியே போகின்றீர்கள்; பின்னால் கைதட்டும் சப்தம் கேட்கின்றது. திரும்பிப் பார்க்கின்றீர்கள். வெகுதூரத்திலுள்ள ஒருவர் உங்களை வரும்படி கை அசைக்கின்றார். நீங்கள் அவரிடம் போகின்றீர்கள். அவர் உங்களைப் பார்த்துவிட்டு, “ஓஹோ நீங்களா! எனது சிநேகிதர் ஒருவர் என்று நினைத்தேன். ஆன் மாறாட்டமாய் விட்டது, மன்னிக்க வேண்டும், என்கிறார். உங்களால் அவரை என் செய்ய முடியும்?

நீங்கள் ரயிலில் பெட்டியுடன் பிரயாணம் செய்கின்றீர்கள். கேப்மாறி கருப்பண்ணன் பெரிய கனவான்போல் உங்கள்பக்கம் வந்து, தனது பெட்டியை உங்கள் பெட்டிக்குப் பக்கத்தில் வைத்து விட்டு உட்கார்ந்துகொள்கிறான். ஆசாமி இன்னொருவன் அறியாத நீங்களும் அவனைப் பெரிய மனிதன் என்று எண்ணிக்கொண்டு அவனிடம் வார்த்தையாடிக்கொண்டிருக்கின்றீர்கள். வண்டி ஓர் ஸ்டேஷனில் நிற்கிறது. கருப்பண்ணன் உங்கள் பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டுபோக ஆரம்பிக்கின்றான். இதைத் தற்செயலாய் கவனித்த நீங்கள், “அது என் பெட்டி சார்,” என்று அவனிடம் சொல்லுகின்றீர்கள். அவனும் “ஆமாம் சார்! பெட்டி மாறாட்ட மாய்விட்டது” என்று சொல்லிக்கொண்டே அதை வைத்துவிட்டு நழுவிவிடுகிறான். கருப்பண்ணனை ஆபத்தினின்றும் காப்பாற்றியது ‘மாறாட்டம்’ என்ற திருவார்த்தையல்லவா!

கடைக்கு சாமான் வாங்க நீங்கள் செல்லுகிறீர்கள். செட்டியாரிடம் அரைப்படி, கடலை போடும்படி சொல்லுகிறீர்கள். செட்டியார் அவசர, அவசரமாய் ஒரு கால்படி பருப்பை அளந்து போடப்போகிறார். இதைக் கவனித்த நீங்கள், ‘என்ன செட்டியார்! படி ரொம்ப சிறிதாயிருக்கே, கால்படியா? என்கிறீர். உடனே அப்பொழுது தான் அதைக் கவனித்தவர் போல், செட்டியார், ‘அவசரத்தில் படி மாறாட்டமாய் விட்டது சாமி,’ என்று சொல்லிக்கொண்டு, வேறுபடி எடுக்கிறார். அது அவர் குற்றமாகுமா? மாறாட்டம்தானே காரணம்.

சப்புதீக்ஷிதர் அவசரமாய் வீட்டுக்கு வந்து திண்ணையில் உட்கார்ந்து கொண்டு, ‘அடியே! பொடித் தடையைக் கொண்டுவா,’ என்று தன் மனைவியிடம் சொல்லுகிறார். அந்த அம்மானும் கொண்டுவந்து கொடுத்துவிட்டு உள்ளே போய்விடுகிறான். தீக்ஷிதர் அதை மூக்கில் போட்டவுடன், தும்மலும், இரும்பும் வந்துவிட்டது. கண்களினின்றும் தண்ணீர் ஆறாகப் பெருகிற்று. இங்கும் அங்கும் ஓடினார், கத்தினார், தண்ணீரால் கண்ணையும் மூக்கையும் கழுவினார். விஷயம் என்னவென்றால் தீக்ஷிதரின் மனைவி மூக்குப் பொடியுடன் கொஞ்சம் மிளகாய்ப் பொடியையும் பொடி நூற்றம் சகிக்காமல் கை மாறாட்டமாகச் சேர்த்துவிட்டதுதான்.

இப்படியே இன்னும் எழுதிக்கொண்டு போகலாம். ஆனால் ஏது இந்தப் பேர்வழிக்கும் புத்தி மாறாட்டம்போலிருக்கிறது என்று எண்ண ஆரம்பித்துவிடுவீர்கள். ஆகையால் இதை இத்துடன் முடித்துக்கொள்கிறேன்.

“கணவனுக்கு ஏற்ற குணவதி”

BY

N. Ramasamy, IV Form. A. R. H. S.

குப்பன் என்ற குடியானவன் தன் மனைவி மங்களத்துடன் இல்லறத்தை நடத்தி வந்தான். அவனுக்கு ஒரு சிறு தோட்டமும் ஒரு குதிரையுமே தகப்பனார் இறக்கும்பொழுது விட்டுச்சென்ற செல்வமாகும். அதை வைத்துக்கொண்டு, அத்தோட்டத்தில் சில செடிகளை வைத்து, தண்ணீர் ஊற்றி, காய்த்த பிறகு பறித்து, அவன் குதிரைமேல் ஏறிச் சென்று பக்கத்திலுள்ள சந்தையில் விற்கும், குதிரையை சில சமயங்களில் வாடகைக்கு விட்டும், கிடைத்த பணத்தை வைத்து, தன் மனைவியுடன் காலத்தை இனிதாக கழித்து வந்தான். வயது அதிகரிக்க வேலை செய்யமுடியாமல் போனது. ஆதலால் தோட்டத்தை விற்று வந்த பணத்தை வைத்துக்கொண்டு, சாப்பிட்டு வந்தான். சிறிது காலம் சென்ற பிறகு கையில் பணமின்மையினால் குதிரையை விற்றுவிடுவது என்று தீர்மானித்தான்.

இது தெரிந்த அவன் மனைவி “உங்களுக்கு தெரியாதது ஒன்று மில்லை. எக்காரியத்தையும் தீரயோசித்து முடிப்பது நல்லது” என்றாள். குப்பன் மறுநாள் காலை சந்தைக்கு விற்றுவிட குதிரையைக் கொண்டு சென்றான். போகும் வழியில் ஒரு மாட்டைப்பார்த்து அதன் சொந்தக்காரனிடம் எவ்வளவு பால் கறக்கும் என்றும் அது தனக்கு வேண்டுமென்றும் கேட்டான். மாட்டின் சொந்தக்காரன் குதிரையைக் கொடுத்தால் மாட்டைத் தருகிறேன் என்று மறுமொழி உரைக்க, குப்பன் குதிரையைக் கொடுத்து

பசுவைப் பெற்றான். சிறிது தூரம் சென்றபிறகு, ஒரு ஆட்டைப் பார்த்து மாட்டுக்கு வைக்கோல் வேண்டுமென்றும், ஆடு இருந்தால் தன் தோட்டத்தின் சமீபத்தில் உள்ள புல்லில் மேயும் என்றும் எண்ணி, தான் மாட்டை கொடுத்து ஆட்டை அடைய விரும்புவதாக இடையனிடம் சொன்னான். இடையன் லாபத்தை உணர்ந்து மாட்டைப் பெற்று, ஆட்டைக் கொடுத்து விட்டுத் தன் வீடு திரும்பினான்.

குப்பன் சந்தைக்கு ஒரு மைல் தூரத்தில் வந்து விட்டதால் சந்தைக்குச் சென்று சில சாமான்கள் வாங்க நினைத்தான். அச்சமயத்தில் ஒரு வாததை ஒருவன் விற்க செல்வதைக் கண்டு, வாத்து, தினம் முட்டை இடும் என்றும் ஆடு அப்படி செய்யாது என்றும் கருதி, ஆட்டைக் கொடுத்து வாததைப் பெற்றான். இதை வைத்துக்கொண்டு சந்தைக்குள் நுழைந்தபோது, ஒருவன் கோழி வைத்திருக்கக் கண்டு அவனிடம் வாததைக் கொடுத்து கோழியைப் பெற்றான். இச்சமயத்தில் பசி அதிகரித்ததால், ஒரு காபி ஹோட்டலில் சென்று காப்பி சாப்பிட்டுத் திரும்பும் பொழுது, ஓர் உருளைக் கிழங்கு மூட்டையைப் பார்த்துத் தனக்கு அது வேண்டுமென்றும், என்ன விலையென்றும் கேட்டபின் கிழங்குமூட்டைக்காரன்” கோழியைக்கொடுத்தால் தருகிறேன்” என்று சொல்ல இருவரும் மாற்றிக் கொண்டார்கள்.

இச்சமயத்தில் இரண்டு தனவான்கள் வந்தார்கள். அவர்கள் இதைப் பார்த்து ஏன் மாற்றிக் கொண்டாய் என்று குப்பனைக் கேட்க, தான் ஆதியில் குதிரையை விற்பதுமுதல் தற்சமயம்கிழங்கு மூட்டையை வாங்கினது முடிய நடந்த காரியத்தைச் சொல்ல, அதற்கு தனவான்களிருவரும், உன் மனைவி கோபித்துக் கொள்ளுவாள் என்று சொன்னார்கள். உடனே குப்பன், “தன் மனைவி கோபித்துக் கொள்ளமாட்டாள் என்றும், அப்படி கோபித்துக் கொண்டால் இந்த மூட்டையை இழந்து விடுவதாகவும், கோபித்துக் கொள்ளாமலிருந்தால் நீங்களிருவரும் என்ன பந்தயம் கொடுக்கிறீர்கள்” என்றும் கேட்டான். அதற்கு இருதனவான்களும் 500 பவுன் கொடுப்பதாகச் சொல்லி, மூவரும் கிராமத்திற்குச்சென்றார்கள். மனைவியிடம் நடந்த சமாச்சாரத்தைக் குப்பன் சொல்ல, அதற்கு அவள், “உங்களுக்குத் தோன்றியதை நீங்கள் செய்தீர்கள். அது எனக்கு சம்மதமே” என்று சொன்ன பொழுது தனவான்களிருவரும் 500 பவுனைக் கொடுத்து விட்டுச்சென்றார்கள்.

கணவனும் மனைவியும் இப்பணத்தைக்கொண்டு முதலில்
வீற்ற தோட்டத்தையும், வேறு ஒரு குதிரையையும் வாங்கிக்
கொண்டு சுகமாக வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

பிள்ளைகளே ! இதிலிருந்து நீங்கள் அறிவது யாது ?

கடவுள் செயல்

BY

S. Visvanathan, IV Form B. A. R. H. S.

ஓர் ஊரில் ஓர் தனவந்தன் இருந்தான். அவனுக்கு ஒரு
மகள் உண்டு. அவள் பெயர் சுந்தரி. அவள் வீட்டில் ஒரு சமையல்
காரன் இருந்தான். அவன் பெயர் கோவிர்தன். ஒரு நாள்
கோவிர்தன் குளத்திற்குச் சென்று தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டு
வீட்டை நோக்கி வந்தான். அப்பொழுது ஓர் சாமியாரைக்
கண்டான். அவர் கோவிர்தனை நோக்கி 'இங்கே' வா என்றார்.

கோவிர்தன் அவர் அருகில் கொஞ்சம் தயங்கியே சென்றான்.
அவர் கோவிர்தனை நோக்கிச் சொன்னதாவது "அப்பா, உனக்கும்
உன் வீட்டிலுள்ள சுந்தரிக்கும் தான் கலியாணம் நடைபெறப்
போகிறது," என்றார். உடனே கோவிர்தன் நாளை ஏழை? அவள்
வீட்டுச் சமையல்காரன். மேலும் என்னைக் கண்டால் அவளுக்குப்
பிடிக்காது. நான் எப்பொழுதாவது வேலைகளையெல்லாம் செய்து
விட்டுப் பாடிக்கொண்டிருந்தால் அவள் என்னைக் கோபிப்பாள். ஒரு
நாள் அவளுடைய தகப்பனரின் சினேகிதர் ஒருவர் வந்திருந்தார்.
அன்று வீட்டில் வீறகு இல்லை. நான் சுந்தரியிடம் 'வீறகு இல்லை'
என்று சொன்னேன். அவள் என்னைக் கடிந்து நோக்கி இப்பொழுது
இதைச் சொல்வது, முன்னமே ஏன் சொல்லவில்லை. யாராவது
ஒருவர் வீட்டிற்கு வந்தால் அவரைக் கவனிப்பதா இவைகளைக்
கவனிப்பதா என்று கோஷித்தாள். பிறகு என்னிடம் அரை
ரூபாயைக்கொடுத்து, கடைக்குச்சென்று வீறகு வாங்கிக்கொண்டு
வந்து சீக்கிரம் சமையல் செய் என்றாள். நான் கடைக்குச் சென்று

பிறகு வாங்கிக் கொண்டு வந்தேன். வரும் வழியில் ஓர் பொம்மைக்காரன் ஆச்சரியமான அநேக பொம்மைகளை வைத்துக் கொண்டு வியாபாரம் செய்து கொண்டிருந்தான். அவனைச் சுற்றி கூட்டமாயிருந்தது. நான் அங்கு கொஞ்ச நேரம் நின்றேன். பிறகு அங்கு விட்டுப் புறப்பட்டு வீடுசென்றேன். போய்ச் சமையல் செய்ய ஆரம்பித்தேன். அப்பொழுது சுந்தரி வந்து ஏன் இவ்வளவு நேரம் என்று கேட்டாள். அதற்கு நான் உண்மையைச் சொன்னேன். அதற்கு அவள் மற்றொரு தரம் இப்படிச் செய்தால் உன்னை நான் வேலையைவிட்டு விலக்கி விடுவேன் என்றாள். சமையல் ஆனதும் எல்லோரும் சாப்பிட்டோம். ஆகையால் இன்றைக்கும் நேரம் கழித்து வீட்டிற்குப் போனால் என் வேலை போய்விடும்' என்றான்.

உடனே அந்த சாமியார் கோவிர்தனை நோக்கி “பயப்படாதே” என்றார். அவர் இரண்டு நாளைப் புற்களைக் கட்டினார். உடனே கோவிர்தன் அவரை நோக்கி “ஏன் அதைக் கட்டுகிறீர்கள்” என்று கேட்டான். அதற்கு அவர் “இவ்விரண்டு புற்களும் வளர்ந்து கொண்டே போனால் என்ன பிரயோஜனம். அவைகளிரண்டிற்கும் முடித்துப் போட்டால் தானே அதன் குடும்பம் விருத்தியடையும்” என்றார்.

பிறகு அவர் இதைப் போலவே தான் “உனக்கும் சுந்தரிக்கும் முடித்துப் போட்டிருக்கிறது” என்றார். பிறகு கோவிர்தன் அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு போனான். வீடு சென்றதும் சுந்தரி ஏன் இவ்வளவு நேரம் என்று கேட்டாள். அதற்கு கோவிர்தன் நடந்ததைக் கூறினான். அதற்கு அவள் உனக்கும் எனக்குமா முடி போட்டிருக்கிறது. இல்லை என்று சொல்லி, அவன் குடத்தை வாங்கி அவன் தலையில் போட்டான். போட்டவுடன் அவன் மண்டையில் கடுமையான காயம் உண்டாகி இரத்தம் வடிந்தது. அவன் வெகு வருத்தத்துடன் காட்டிற்கு நடந்து போனான். காட்டின் பாதிவழியில் மயக்கம் போட்டுக் கீழே விழுந்தான். அப்பொழுது அக்காட்டின் பக்கத்திலுள்ள ஓர் தேசத்தின் ராஜா இறந்துபோயிருந்தான். அவனுக்குப் பிள்ளை யில்லாததால் அந்த ராஜ்யத்து ஜனங்கள் மற்றொரு ராஜா வேண்டும் என்றார்கள். பிறகு எவ்வாறு தேர்தெடுப்பது என்று

யோசிக்கலானார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றிற்று. அவர்கள் ஒரு யானையினிடத்தில் ஒரு குடம் தண்ணீரையும், ஓர் மாலையையும் கொடுத்து அது யாருடைய தலையில் தண்ணீரை ஊற்றி, மாலையைக் கழுத்தில் போட்டு, தன் முதுகின் மேல் யாரை ஏற்றிவைத்துக்கொள்ளுகிறதோ அவனையே தங்கள்ராஜ்யத்திற்கு அரசனாக ஏற்றுக்கொள்வதாகச் சொன்னார்கள். உடனே அரண்மனைக்குச் சென்று இதைத் தெரிவித்தார்கள். அரண்மனையிலுள்ளோரும் இதன்படி ஒப்புக்கொண்டு ஒருயானையினிடத்தில் ஒரு குடம் தண்ணீரையும், ஒரு மாலையையும் கொடுத்து, அதன்பின் செல்லலானார்கள்.

அந்த யானை கோவிர்தன் படுத்திருக்கும் காட்டிற்குச் சென்றது. அக்காட்டின் நடுவில் கோவிர்தன் மயக்கமாயிருக்கக் கண்டது. உடனே அந்த யானை அவன் தலையில் தண்ணீரைக் கொட்டிக் கழுத்தில் மாலையைப் போட்டது. தண்ணீர் பட்டதும் அவன் மயக்கம் தெளிந்து எழுந்தான். உடனே அந்த யானை அவனைத் தன் முதுகின் மேல் ஏற்றிக்கொண்டு அரண்மனை சென்றது. அந்த ராஜ்யத்து ஜனங்களும் அரண்மனை உத்தியோகஸ்தர்களும் சேர்ந்து கோவிர்தனுக்கு முடிசூட்டிவைத்தார்கள். இது நிகழ்ந்தது. “சுந்தரி தனக்குக் கலியாணத்திற்காக ஒவ்வொரு நாட்டு அரசரையும் பார்த்து விட்டு கடைசியாக கோவிர்தன் இருக்கும் ராஜ்யத்திற்கு வந்து சேர்ந்தாள். அவளுக்கு அவ்வூர் அரசன் தங்களிடம் சமயந்தாரானபிருந்த கோவிர்தன் என்று தெரியாது. ஆனால் கோவிர்தனுக்கு அவளை சுந்தரியென்று தெரியும். சுந்தரி அவன் மேல் இச்சை கொண்டு அவனை மணந்தாள். கொஞ்ச காலஞ் சென்றபின் ஒரு நாள் கோவிர்தனை நோக்கி சுந்தரி “ஏன் தாங்கள் எப்பொழுதும் கிரீடத்தை எடுக்காமலிருக்கிறீர்கள்” என்று கேட்டாள். அதற்கு அவன் நான் சொன்னால் நீ வருத்தமடைவாய், நான் சொல்லமாட்டேன் என்றான். நான் வருத்தமடைகிறதில்லை தாங்கள் சொல்லுங்கள் என்று கேட்டாள்.

பிறகு அவன் சுந்தரியிடத்தில் கிரீடத்தையெடுத்து காண்பித்தான். உடனே அவன் உங்கனையடித்தது யார் என்று கேட்டாள். அதற்கு அவன் நீ தான் என்னையடித்தாய் என்றான். அவன் நான் எப்பொழுது அடித்தேன், நான் அடிக்கவில்லையே, என்றாள்.

கோவிற்கன் முன்பு நான் உன் சமைபல்காரனாக யிருந்தேன். அப்பொழுது ஒரு நாள் நான் ஜலம் எடுக்க குளத்திற்குச் சென்று வருகையில் ஒரு சாமியார் என்னைப் பார்த்து உனக்கும் சுந்தரிக்கும் முடித்துப் போட்டிருக்கிறது என்று சொன்னாரென்று உன்னிடம் சொன்னேனல்லவா? அப்பொழுது நீ என் மேல் கோபித்துக் கொண்டு குடத்தைப் பிடுங்கி என் தலையில் போட்டாய். அதினால் ஏற்பட்ட வடு இது என்றான்.

சுந்தரி வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு தலையைக் குனிந்து தன் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டாள். அவள் சாமியார் சொல்லியது உண்மையென ஒப்புக்கொண்டு “கடவுள் சேயலை” மாற்ற முடியாது என்று நினைத்துக் கொண்டாள். இறைவனருளால் தம்பதிக ளிருவரும் சுகபோக பாக்கியங்களுடன் நீடுழி காலம் தங்கள் ஜனங்களுக்கு நன்மையைச் செய்து கொண்டு வாழ்ந்து வரலாயினர்.

A. R. HIGH SCHOOL.

We are glad to announce that G. Meenakshisundaram, IV Form B. section of our High School won in the One Mile Race in the open competition on the occasion of the Police Sports held on Saturday 20th March, 1937. He was awarded a sum of Rs.5/- (Rupees Five only).

R. A. Sankaranarayana Aiyer,

Headmaster.

MATHUROLLASANI SANSKRIT SABHA

The anniversary of the Sanskrit Sabha was celebrated on the 17th of February 1937 with an interesting and varied programme under the Chairmanship of Mr. P. Mahadevan, M. A., After tea, and photo, in which the Members of the Sabha participated the programme of the evening began after prayer. There was a musical recitation of select verses from the Mukundamala by Mr. S. K. Ramanathan, I U.C. Then the assistant Secretary Mr. S. Meenakshisundaram, II U.C. read the annual report. Then Messrs. R. Pushpavanam, G. Venkataraman and N. Ramanathan (all of the I U.C.) enacted, with appropriate dress, a Sanskrit dialogue entitled "Kotidvayam" from Mr. Mahalinga Sastry's writings which impressed on the audience the necessity of looking at both sides of any question and the dire consequences of onesided appreciation. Then Mr. V. Subrahmanya Ayyar, B.A., L. T., Principal of the Rameswaram Devasthanam College delivered the valedictory address on the Devotional Lyrics in Sanskrit. He pointed out that the devotional poetry in Sanskrit was all post-vedic and suggested that the same owed its inspiration to the Bhakti movements in Bengal and other places after the 12th century A. D. According to him vernacular bhakti literature preceded Sanskrit Devotional poetry. There was then, a recitation of the soliloquy of Sri Rama at the end of the I Act of the Uttara Rama Charitha by Mr. K. R. Srinivasan, III U.C. The Chairman, in his concluding remarks, while expressing his gratification at the celebration of the anniversary of the Sanskrit Sabha, said that this was the first of its kind which he witnessed since his connection with the college and highly commended the enthusiasm and skill shown by the Sanskrit students which alone ensured the success of the celebration. With a vote of thanks by the Vice-President of the Sabha, the function terminated in high cheer.

List of Members who took part in the literary
activities of the Association.

SPEAKERS.	SUBJECTS.
1. S. Meenakshisundaram II U. C. ...	Fatalism & Contentment
2. K. G. Ramalingam I U. C. ...	Supremacy of Learning
3. S. Sudararaman I U. C. ...	Fellow-feeling
4. S. Krishnamurthi III U. C. ...	Poverty
5. K. R. Srinivasan „ ...	Liberty
6. L. R. Jayaraman „ ...	Life of Vedanta Desika
7. S. Venkataraman II U. C. ...	Power of Faith
8. M. N. Meenakshisundaram } III U. C. }	Ideal Friendship
9. R. Pushpavanam I U. C. ...	Two sides to a Question
10. G. S. Ramawami IV U. C. }	Responsibilities of a Teacher
11. K. Muthiah } III U. C. }	Definition of the "Virtuous"
12. S. Muthuswami } III U. C. }	Fate and its incurable effects
13. K. Sivasubramaniam IV U. C. }	The significance of the "National Prayer"

We thank all our members for their hearty co-operation
this year.

K. R. SRINIVASAN,
S. MEENAKSHISUNDARAM,
Secretaries.

அங்கயற்கண்ணி செந்தமிழ்ச் சங்கம்

மதுரை கல்லூரி அங்கயற்கண்ணி செந்தமிழ்ச் சங்கத்தின் வருஷக் கூட்டமானது இம்மாதம் 2-ந்தேதி செவ்வாய்க்கிழமை மாலை 5 மணிக்கு கல்லூரி மாளிகையில் சிறப்பாக நடந்தேறியது.

அவ்வமயம் மதுரை வக்கீலும் பிரம்மஞானசபைக் காரிய தரிசியுமான பிரம்மஸ்ரீ ஆர். ரெங்கசாமி அய்யர், பி. ஏ. அவர்கள் தலைமை வகித்தார்கள். கல்லூரி ஆசிரியர்களில் பலரும் எல்லா தமிழ் சமஸ்கிருத மாணவர்களும் வந்திருந்தார்கள்.

மாலை நாலு மணிக்கு, சிற்றுண்டி முடிந்தபின் கூட்டம் ஆரம்ப மாயிற்று. E. லெக்சுமி நாராயணன் என்ற மாணவர் கடவுள் வாழ்த்துக்கூற பிரம்மஸ்ரீ பி. ஆர். அய்யாசாமி அய்யர் B.A., L.T., அவர்கள் எல்லோருக்கும்வரவேற்புக்கூறி, தலைவரைதலைமை வகிக்கும்படி வேண்டினர். அதன் பின்பு மதுரைச் சேதுபதி உயர்தரக்கலாசாலை உதவித் தமிழ்ப்பண்டிதர் ம. ஏம்பையர் அவர்கள் தாம் பாடியிருந்த வரவேற்புப்பத்திரத்தை இன்னிசையுடன் படித்தார்கள்.

அதன் பின் தலைவரவர்கள் முன்னுரை கூறி மேற்கொண்டிருந்த மதுரை வக்கீல் உயர் திருவாளர் L. சிருஷ்ணசாமி பாரதி M.A., B.L., அவர்களை, “தமிழர் பெருமையும் தமிழர் கடமையும்” என்னும் விஷயம் பற்றிப் பேசும்படி கேட்டுக்கொண்டார்.

அவர் பேசும் பொழுது, தமிழின் நிலையை மாணவர்கள் எல்லோரும் உயர்த்துதற்குப் பாடுபட வேண்டுமென்றும், தமிழ் மொழியின் அருமை பெருமைகளையறிந்து அனாதரவு செய்யாமல் படித்துவர வேண்டுமென்றும், அவ்வாறு படிக்குங்காலத்து காலஞ் சென்ற கவிச் சக்கரவர்த்தி சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் நூல்கள் மிகவும் உபயோகமாகக் கூடிய தென்றும் கூறிப்பவை மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கன.

இடையிடையே B. A., வகுப்பு மாணவர் A. R. சீனிவாசன் என்பவரால் இனிய கீதங்கள் பாடப்பெற்றன. பின்னர் இக்கல்லூரித் தமிழாசிரியர் Pandit. T. இராமாநுஜையங்காரவர்கள் தலைவர்க்கும் சபையோர்க்கும் நன்றிகூறினார்.

மதுரைக் கல்லூரி அங்கயற்கண்ணி செந்தமிழ்ச்
சங்கத்தின் வருஷக்கொண்டாட்ட அறிக்கைப் பத்திரம்.

“உலக மொரு நிறையத் தானோர் நிறையாய்
புலவர் புலக்கோலால் தூக்க — உலகனைத்தும்
தான்வாட வாடாத் தகைமைத்தே தேன்னவன்
நான்மாடக் கூடல் நகர்” — என்றபடி இவ்வுலகில்

எந்நகரமும் தனக்கு இணையாகாத இம் மதுரைமா நகரில், நம் மதுரைக் கல்லூரி சிறப்புடன் நடைபெற்று வருவதையும் இதன் கண் பல மாணவர்கள் நீண்ட காலமாகக் கல்வி பயின்று பல துறையிலும் முன்னேறி வருவதையும் இங்குள்ள யாவரும் நன்கு அறிகுவர். இம் மாணவர்கள் தமிழின் தொன்மையையும் பெரு மையையும் அறிந்து அதனை ஆதரித்து மேன் மேலும் ஆக்கம் அடைந்து நன்மை எய்தும் பொருட்டு, இக் கலாசாலை அதிகாரி களால் பல காலங்களுக்கு முன்பே இச்சங்கம் அமைக்கப் பெற் றுள்ளது.

சங்க நோக்கம்.

தமிழ் மாணவர்கள் வகுப்பில் பாடங்கற்றுத் தேர்ச்சியடைவ தோடு மட்டும் அன்றி அவைகளைத் தொகுத்துப் பிரசங்கம் செய்து சொல்வன்மை யுடையராத் திகழவேண்டும் என்பதும், பல பெரிய அறிஞர்களை அழைத்து அவர்களது சொற்பொழிவு களைக் கேட்கும் வாயிலாக பாஷைகளின் முடிவு இலக்கண இலக் கியங்களின் விசேஷம் முதலியவற்றை உணர்ந்து கொண்டு பயன் எய்தவேண்டும் என்பது; ஆங்கில நூல்களைக் கற்குமவர் தாய் மொழியில் பயிற்சி அடைந்து சிறப்பு எய்துவது இன்றியமையா தது. ஆதலின், அதற்கு பரிகாரமாக ஆண்டுதோறும் சங்கத் தாரால் நடத்தப்பெறும் ஆங்கிலத் தமிழ்ப் பரீகைகளுக்கு மாண வர்களை அனுப்பி தமிழ் அபிவிருத்தி செய்யவேண்டும் என்பதும் இச்சங்கத்தின் முக்கிய நோக்கங்களுட் சிலவாம். இந் நோக்கங் களை ஈடேற்றும் முறையில் அநேக கூட்டங்களை இவ்வாண்டு இச் சங்கம் கூட்டுவித்ததும் அன்றி இண்டர்மீடியேட் ஆங்கிலத் தமிழ்ப் பரீகைகளுக்குச் சில மாணவர்களை இவ்வாண்டு அனுப்பியும் இருக் கிறதென்பதை அறிவிக்கிறோம்.

சென்ற வருஷக் கூட்டம்.

சென்ற 1937ம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் 22ந் தேதி சனிக் கிழமை இச்சங்கத்தின் வருஷக்கூட்டம் இராமநாதபுரம் ஜில்லா அடிஷனல் செஷன்ஸ் நீதிபதி ஸ்ரீ உ. வே. ரெங்கசாமி ஐயங்கார் B.A., B. L., அவர்கள் தலைமையின் கீழ் வெகு சிறப்பாக நிறை வேறியது. அச்சமயம் போலீஸ் ரிடயர்டு சூப்ரெண்டெண்ட் M. S. ராமசாமி அய்யர், B. A., M. R. A. S., அவர்களும், மதுரை கல்லூரி ப்ரொபசர் மகா-அ-ஹ் கிருஷ்ணமூர்த்தி ராவ் M. A., F. R. E. S., அவர்களும் உபந்யசித்தார்கள்.

இவ்வருஷத்திய நிகழ்ச்சிகள்.

இவ்வருஷம் இச் சங்கத்தின் ஆதரவின் கீழ் நான்கு உபந்யாசகர்களே நடைபெற்றுள்ளன. எதிர்பாராத பல அசௌகரியங்களினால் அதிகப்படியான கூட்டங்கள் நடைபெற முடியவில்லை. அடுத்த ஆண்டு முதல் அதிகமான கூட்டங்கள் கூடுவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்துள்ளோம்.

	தேதி	தலைவர்	உபந்யாசகர்	விஷயம்
1	31-8-36	R. A. சங்கர நாராயணையர் M.A., L.T., அவர்கள், தலைமை ஆசிரியர், A.R.H. School.	பண்டிதர் சிவசுப் பிரமணிய ஐயர் அவர்கள், தமிழ்ப் பண்டிதர், இரா மேஸ்வரம் தேவஸ்தானம் வட மொழிக் கல்லூரி, மதுரை.	தமிழின் பெருமை
2	29-10-36	பண்டிதர் T. இரா மாநாஜ ஐயங்கார் அவர்கள், தமிழ்ப் பண்டிதர், மதுரை கல்லூரி, மதுரை.	R. ஸ்ரீநிவாசன் III U. C. அவர்கள்.	தேசியக்கவி சுப்பிரமணிய பாரதியாரது ஜீவியமும் அவரியற்றிய நூல்களும்.
3	16-1-37	K. ரெங்கசாமி ஐயர் M.A., M. Sc., அவர்கள் புரோபசர் மதுரை கல்லூரி, மதுரை.	பண்டிதர் K. குருநாதன் அவர்கள், மாணவர், மதுரை தமிழ்ச் சங்கம்.	பழந்தமிழிலக்கியம்.
4	8-2-37	T. G. நாராயணன், M. A., அவர்கள், புரோபசர், மதுரை கல்லூரி, மதுரை.	G. சந்திரசேகரன். III U. C. அவர்கள்.	விருந்தோம்பல்

எங்கள் வேண்டுகோட்கிணங்கிக் கலாசாலைக்குள்ளிருந்தும் வெளியிலிருந்தும் தலைவராகவும் உபந்யாசகராகவும் வந்து சிறப்பித்த கனவான்களுக்கு எங்களது மனமார்பந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

இச்சபை காரியங்களை இடையூறின்றி இனிது நிறைவேற்று தற்குபகாரமாகவும் மேற்பார்ப்பதற்காகவும் அடியில் கண்ட கன தனவான்கள் அடங்கிய நிருவாக சபை ஒன்று உண்டு. அது இருமுறை கூடித் தன் காரியத்தைச் செவ்வனே செய்து வந்திருக் கிறது.

1. மகா-ரா-ஸ்ரீ P. மகாதேவன் M. A., அவர்கள்—தலைவர்
2. (i) ,, P. R. ஐயாசாமி ஐயர்
B. A., L. T., அவர்கள் } உப
(ii) ,, பண்டிதர் T. இராமாநுஜயங்காரவர் } தலைவர்கள்
கள்
3. ,, அல்லாவுதீன் — காரியதரிசி.
4. ,, A. V. கிருஷ்ணமூர்த்தி — உதவி காரியதரிசி.
5. ,, S. ராஜகோபாலன். IV U. C.
6. ,, E. தாமஸ். ,,
7. ,, T. S. கோவிந்தன். III U. C.
8. ,, T. முத்துக்கிருஷ்ணன் II U. C.

இக் கலாசாலையில் கல்வி பயிலும் எல்லாத் தமிழ் மாணவர்களும் இதன் சாதாரண அங்கத்தினராவர்.

இச் சங்கத்திற்கு வேண்டியபோதெல்லாம் இடங்கொடுத்து தவிய பிரின்ஸிபால் P. மகாதேவன், M. A., அவர்களுக்கும், தலை வராயும் உபந்யாசகர்களாயும் வந்துதவும் பெரியார்களுக்கும், அடிக்கடி கூட்டத்தைச் சிறப்பிக்கும் மாணவர்கள் பலருக்கும் கல்லூரி போர்ட் நிர்வாகஸ்தர்களுக்கும் எங்களது மனமார்ப்த வந் தனத்தைப் பின்னரும் ஒரு முறை செலுத்திக் கொள்கிறோம். இச்சங்கம் மேன்மேலும் விருத்தியடைந்து தமிழுலகுக்கும் மாண வர்களுக்கும் நன்மை பயக்கும்படி எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள்புரிவானாக.

M. S. அலாவதீன்,
A. V. கிருஷ்ணமூர்த்தி,
காரியதரிசிகள்.

HOW THE MOVEMENT GOES

Last month we described the activities of religious and cultural movements giving due prominence to the educational side of such activities, movements like Arya Samaj, Sanatana Dharma, Radhasaomi and Benares Hindu University. The educational institutions which are maintained by them manifest well-planned stability and a sustained determination to keep them at a high level of practical efficiency in day-to-day's work. In Southern India, we find very few such indigenous National Educational Institutions of the Collegiate grade. It is worth while examining the reasons for this. Southern India has not shown in the past any lack of such spiritual, mental and moral qualities as compared with the North, which must in no small measure help in the matter of starting building and fostering such institutions. For, in Southern India arose great religious and philosophic leaders like Sankara, Ramanuja and Madhva; it was the home of the Saiva and Vaishnava Saints.

Perhaps, a study of such institutions maintained by foreign agencies in our midst will help us to understand and appreciate the qualities which are sustaining them. The Madras Christian College fostered and guided by the Free Church Mission of Scotland recently celebrated its centenary and as a landmark characterising that important event has created a new embodiment to manifest its extended activities which promise to open before it on the threshold of its second century of development. The Madras Christian College from the very beginnings of the small educational institution started by the Rev. John Anderson in 1837 further broadened and strengthened and developed by his remarkable successor The Rev. Dr. William Miller, and continued with zeal and devotion by the succeeding Principals is an outstanding illustration of the continuity of inspiring ideals sustaining the Institution during

these one hundred years, of the zeal and energy which religious fervour and devotion help to create, sustain, and manifest in any field of human endeavour, and of the spirit of sacrifice which it generates in the mind of the worker. Similarly, we have colleges maintained by the Jesuit Mission of the Roman Catholic Church with equal vigour and sustained earnestness and showing successful results. That we are not slow in appreciating the high qualities which distinguish the workers in the educational field of these foreign missions is shown in the warm manifestations of appreciation which the leading representatives of the Hindu community give expression to on occasions of festive or commemorative character celebrated in connection with these institutions. Yet, if imitation is an indication of real appreciation, we should have built up similar institutions for training our younger generations, maintained and developed them with steadfast purpose to similar heights of success.

We could not be deemed novices in the high art of appreciating the value of education of the soul, the mind, the emotions and the body of the human individual. Long before the rise of the medieval Universities of Europe, Hindu Culture recognised that education must be free and universal, saw well-organised seats of learning as for example, at Madura in the South, Thakshasila, Nalanda and Vikramasila in the North and Valabhi in the West, imposed on one of its four castes the discharge of the nation-wide responsibility of imparting knowledge, governing it with very strict rules of discipline and saw this duty well discharged for ages.

Without the aid of a noble religious spirit, unselfish love and a spirit of sacrifice, leading to practical action, no sustained work can be accomplished in any field and much less in the field of education where success lies often amidst nonrecognition, without the cheering plaudits of the multitude, and can only be measured by the inner consciousness of a duty felt as well

discharged in its due performance, where homage is paid more to principles and ideals and less to personalities. This spirit is yet lacking to the degree and extent it exists in the north where it is shown as embodied in the external forms of the many educational institutions flourishing there which we recorded last month and therefore, has failed to show similar embodied forms amongst us.

Madura College and the High Schools—Setupati High School and the A. Rangaswami Aiyar High School—have inaugurated annual examination in Sanatana Dharma and Its Culture from this year. A Board of Examiners was duly constituted. A senior examinations for the College students and a junior examination for the students of the vi, v and iv forms were held on the 20th February 1937. Two papers were set for the entrants for each of these two examinations, one on Sanatana Dharma and extracts from Manusmriti indicating the bases of its culture, and two papers on Chapters II and XVI of the Srimad Bhagavad-Gita which is pre-eminently the all comprehensive scripture of Hinduism stamping it as all-embracing and universal. Students of the Madura College and students from the Setupati High School and the A. Rangaswami Aiyar High School sat for the examinations. The form and method were not dissimilar from those characterising the examinations of the University. The institution of these examinations will be a land mark in the history of the attempt to equip the minds of our modern youths with rational conception of Hindu Religion and Ethics, and the ideals enshrined therein, so that they may feel that they have the same power to inspire, sustain and lead the coming generations to the highest efforts of soul, mind and body even in these modern times as they did in the age-long history of this ancient land.
